

Arrest

nr. 100 631 van 9 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 14 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat M. DEPOVERE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Guineese nationaliteit te bezitten, tot de peul-etnie te behoren en uit Conakry afkomstig te zijn. U heeft steeds in de quartier Simbayah, commune Ratoma te Conakry verbleven met uw familie. U ging tot uw 20 jaar naar de privé-school, “Yacine Diallo”. Uw vader vond het belangrijk dat u studeerde. Indien u iets nodig had, zorgde uw vader er voor dat u het kreeg. Sedert februari 2009 had u een relatie met B. B., een handelaar in schoenen die u tijdens een schoolfeestje had leren kennen.

U ging een drietal keer per maand met hem uit. U geraakte zwanger van hem. Uw familie was niet op de hoogte van uw relatie met B. B. U vermeed contact met uw vader. Toen u vijf maanden zwanger was werd u ziek en werd u naar het ziekenhuis gebracht. Uw vader vernam daar dat u zwanger was. Hij zei u abortus te plegen, maar u weigerde dit. Hij schreeuwde u dagelijks toe en hij sloeg u dagelijks. Het was voor hem een schande dat u een buitenhuwelijks kind zou krijgen en dat u zijn goede naam had geschonden. U verliet de woning en u ging bij uw vriend wonen. U vroeg de hulp van uw familieleden langs vaderszijde en langs moederszijde maar niemand wilde u hulp bieden of bemiddelen bij uw vader, omdat ze bang waren tegen uw vader in te gaan. Uw moeder werd door uw vader weggestuurd omdat hij er van uit ging dat zij op de hoogte was geweest van uw doen en laten. Zij verbleef bij haar broer, maar moest uw jongere broers en zus bij uw vader achter laten. Uw vader zou uw vriend vermoorden indien u geen abortus zou plegen. U vernam dit van uw nicht, M. B., en ook uw vader had dit gezegd toen hij vaststelde dat u zwanger was. Enkele dagen voor de bevalling verhuisde u met uw vriend naar een huurwoning in de wijk Hamdallaye, commune Ratoma. U beviel op 7 januari 2011 van een zoontje, M. B. U vroeg aan uw oom langs moederszijde, A. D., enkele dagen na de bevalling om te bemiddelen bij uw vader. U wilde terug naar huis komen en u wilde dat ook uw moeder kon terugkeren. Uw oom ging rond 5 oktober 2011 bemiddelen bij uw vader. Uw vader stemde in met uw terugkeer en ook deze van uw moeder, op voorwaarde dat u zou huwen met een man. U stemde in met het huwelijk, omdat u uw moeder wou helpen. Op 15 oktober 2011 keerde uw moeder terug naar huis en u volgde op 19 oktober 2011. Uw vader vertelde u op 20 oktober 2011 dat u 's anderendaags zou huwen met een oudere man, D. I. Op 21 oktober 2011 werd uw huwelijk ingezegend in de moskee van Simbayah in uw aanwezigheid. Uw echtgenoot had 200 000 Franc guinéen voor u betaald als bruidsschat. Uw echtgenoot behandelde u niet goed. Hij gaf u geen geld om u of uw zoontje te onderhouden. In de nacht van 5 op 6 november 2011 werd u door uw echtgenoot geslagen. Op 6 november 2011 vluchtte u terug naar uw vriend. Uw vader vernam via voor u onbekende kennissen met wie u een relatie had en waar uw vriend zijn winkel had. Hij ging naar de winkel van uw vriend en hij bedreigde hem met de dood indien hij niet zou vertellen waar u verbleef. Uw vader ging weg en uw vriend vertelde u wat er was gebeurd. Hij zei u dat u Guinee moest verlaten omdat jullie anders gingen vermoord worden door uw vader. Hij wilde ook zijn zoon beschermen. U reisde op 24 januari 2012 vanuit Conakry per vliegtuig naar België, alwaar u 's anderendaags aankwam. U reisde onder begeleiding van de heer D., die een kennis was van uw vriend. U vroeg op 25 januari 2012 met uw zoontje asiel aan. In België vernam u telefonisch van uw vriend dat hij twee oproepingen had gekregen van de politie. Jullie vermoedden dat dit met uw vlucht heeft te maken. U vernam eveneens van uw nicht, M. B., dat uw vader u overal zit te zoeken. Toen u twee maanden geleden voor het laatst uw vriend sprak, lag hij in het ziekenhuis. Hij was in elkaar geslagen door voor hem onbekende mensen die door uw vader waren gestuurd. U heeft sedertdien geen contact meer gehad met uw vriend en u bent bezorgd over hem.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: de geboorteakte van uw zoon, B. M. (afgeleverd op 24 januari 2011); uw geboorteakte (afgeleverd op 28 juni 1990); een medisch attest betreffende een besnijdenis (type II) (dd. 13 april 2012 van dr. D. B.); uw lidkaart van GAMS Belgique (afgeleverd op 18 juni 2012); een kopie van een DHL-omslag; enkele pagina's uit het Algemeen Ambtsbericht Guinee van Nederland (september 2011); een arrest van de ECHR, dd. 9 maart 2010 (R.c. v. Sweden); een artikel uit Vrouw en Wereld van oktober 2008 met betrekking tot vrouwenbesnijdenis; een artikel van UNICEF (ongedateerd, geconsulteerd op 30 juli 2012); een artikel van Vluchtelingenwerk Nederland (ongedateerd, geconsulteerd op 30 juli 2012) en een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (met nummer 72 592 van 23 december 2011).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest te worden gedood door uw vader omdat u, nadat u al was bevallen van een buitenhuwelijks kind, bent weggelopen van uw echtgenoot met wie u gedwongen was te huwen.

Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw gedwongen huwelijk met D. I. U stelde dat u diende te stoppen met studeren nadat uw vader vaststelde dat u

zwanger was (gehoorverslag p. 9); hij vond dat u zijn goede naam had geschonden en uw familie te schande had gemaakt (gehoorverslag p. 6); hij bedreigde uw vriend met de dood indien u geen abortus zou plegen (gehoorverslag p. 6); u diende uw huis te verlaten en ook uw moeder werd weggestuurd (gehoorverslag p. 6); u en uw moeder konden enkel terugkeren wanneer u de voorwaarde van uw vader aanvaardde om te huwen met een oudere man (gehoorverslag p. 7); u ontvluchtte daags na uw huwelijk uw echtgenoot en u vreest dat uw vader u (en uw vriend) om deze reden nu zal vermoorden (gehoorverslag p. 12). Een aantal van uw verklaringen zijn in het geheel niet aannemelijk en vallen niet te rijmen met de extreme maatregel waartoe uw vader, aldus uw beweringen, zou overgaan omdat u uw echtgenoot zou hebben verlaten. Niettegenstaande u beweerde dat uw vader woest was toen hij het nieuws van uw zwangerschap vernam en hij eiste dat u tot een abortus zou overgaan, zelfs onder bedreiging dat hij uw vriend zou doden, blijkt toch uit uw verklaringen dat u zich hiertegen kon verzetten en zelfs bij uw vriend ging gaan wonen (gehoorverslag p. 6). U stelde dat u niet bij uw vriend verder kon blijven wonen, omdat uw vader voortdurend uw vriend met de dood bedreigde (gehoorverslag pp. 6 en 7). Het is -gelet op deze bedreigingen waarvan u gewag maakte- dan ook niet aannemelijk dat u vanaf uw vijf maanden zwangerschap (met name sedert september 2010) (gehoorverslag p. 6) tot 5 oktober 2011 ongehinderd aanvankelijk bij uw vriend en zijn familie (gehoorverslag p. 6) en vervolgens alleen bij uw vriend in een huurwoning (gehoorverslag p. 8) kon wonen. U beweerde dat uw familie niet op de hoogte was van de identiteit en de woonplaats van uw vriend (gehoorverslag p. 6), maar dit is in het geheel niet overtuigend, gezien (1) u sedert februari 2009 een relatie had met uw vriend (gehoorverslag p. 6); (2) uw relatie niet zo "geheim" was als u liet uitschijnen (u ging op restaurant met uw vriend (gehoorverslag p. 11); "kennissen" van uw vader waren blijkbaar op de hoogte van uw relatie (gehoorverslag 11)) en (3) het totaal niet aannemelijk is dat, gelet op de bedreigingen die uw vader uitte, hij u niet zou verplicht hebben de identiteit van uw vriend te onthullen nadat hij vaststelde dat u zwanger was en uw vriend "voortdurend" bedreigde (gehoorverslag pp. 6 en 7). Uw verklaring hiervoor, met name dat uw vader hier niet naar vroeg en enkel wilde dat u abortus pleegde (gehoorverslag p. 6), is in het geheel niet overtuigend te noemen. Uw verklaringen met betrekking tot de door u aan uw vader toegeschreven "constante bedreigingen met de dood aan het adres van uw vriend" (gehoorverslag p. 7) zijn dan ook weinig ernstig te nemen. U aanvaardde uiteindelijk het door uw vader opgelegde huwelijk met een oudere man om uw moeder te helpen terug te keren naar haar woning (gehoorverslag p. 7). Uw verklaringen met betrekking tot het moment waarop u de voorwaarde van uw vader vernam met betrekking tot het voorgenomen huwelijk lopen overigens uiteen: aanvankelijk verklaarde u voor het Commissariaat-generaal dat uw vader u dit voorstelde een paar dagen na de bevalling (u beviel op 7 januari 2011) (gehoorverslag p. 4), terwijl u later tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal beweerde dat uw vader dit voorstel deed nadat uw oom bij hem langsging om te bemiddelen, zijnde op 5 oktober 2011 (gehoorverslag p. 8), hetgeen meer dan acht maanden na de bevallingsdatum is. Overigens is het merkwaardig dat uw vader, gelet op zijn reactie en de latere voorwaarde die hij oplegde, na de vaststelling van uw zwangerschap niet onmiddellijk uw situatie regulariseerde door u een huwelijk vóór de bevalling voor te stellen. U stelde dat dit door de traditie verboden is te huwen vóór de bevalling (gehoorverslag p. 6) en dat het een schande is voor de familie (gehoorverslag pp. 6 en 9). Gelet juist op het feit dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat een buitenhuwelijkse zwangerschap inderdaad door de familie als een schande wordt ervaren, wordt een huwelijk vaak snel geregeld net om te vermijden dat een kind buiten het huwelijk zou worden geboren (zie SRB, Guinée – Les mères célibataires et les enfants nés hors mariage", pp. 8 en 13), zodat uw verklaring dat dit door de traditie zou verboden zijn hier helemaal niet mee overeenstemt. Integendeel, de vaststelling dat (1) uw vader u dit niet voorstelde van zodra hij uw buitenhuwelijkse zwangerschap vaststelde en (2) u zei u te aborteren maar u dit niet deed omdat u dit niet wilde, getuigt er eerder van dat hij uw situatie tolereerde, ook al was die ongewenst. Uit voormelde informatie blijkt ook dat er in Conakry momenteel talrijke éénouderkinderen zijn en dit meer en meer wordt aanvaard door de gemeenschap en de ouders (ook al is het niet gewenst). Sommige meisjes zouden zelfs overgaan tot een buitenhuwelijkse zwangerschap met hun vriend om een gearrangeerd huwelijk te vermijden (zie voormelde informatie, p. 9). Slechts in een ruraal milieu of in families die weinig opleiding hebben genoten of zeer sterk zouden hechten aan de religieuze voorschriften zou er in extreme gevallen overgegaan worden tot geweld of verstoting (zie voormelde informatie, p. 10). U beantwoordt niet aan dergelijk profiel. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u steeds in Conakry heeft verbleven (gehoorverslag p. 3) en er tot uw 20 jaar naar een gemengde privéschool is geweest (gehoorverslag p. 4) omdat uw vader het belangrijk vond dat u uw studies afmaakte (gehoorverslag p. 9).

U bleek verder erg onwetend te zijn over de man met wie u gedwongen werd te huwen en dit niettegenstaande u hem wel kende vóór uw huwelijk, gezien hij in dezelfde wijk als u woonde (gehoorverslag p. 8). Op de vraag van het Commissariaat-generaal waarom uw vader u precies aan deze man uithuwelijkte, kon u geen toereikend antwoord geven. U stelde enkel te vermoeden dat uw vader dit deed omdat hij boos was op u (gehoorverslag p. 8). U kon evenmin uitleggen waarom deze man u precies had uitgekozen om met hem te huwen (gehoorverslag pp 8 en 9), te meer omdat u reeds een kind had van een andere man. U wist wel dat uw echtgenoot nog een andere vrouw had in Foutah, maar u kon haar naam niet preciseren (gehoorverslag p. 10). U wist evenmin de namen van zijn drie kinderen, de namen van (eventuele) broers en zussen of de namen van zijn ouders of waar zijn ouders zouden verblijven (indien ze nog in leven zouden zijn) (gehoorverslag p. 11). Uw verklaring dat u niet lang bij hem verbleef (gehoorverslag p. 11) is niet afdoende, gezien u hem wel kende vóór uw huwelijk (hij woonde in dezelfde wijk) en gezien u uw vader om deze informatie had kunnen vragen toen hij uw huwelijk met deze man aankondigde (gehoorverslag p. 10). Tot slot is het merkwaardig dat, wanneer u uitdrukkelijk wordt gevraagd door het Commissariaat-generaal door wie u wordt gezocht en wie u vreest, herhaaldelijk uw vader vernoemt (gehoorverslag pp. 12 en 13), maar uw echtgenoot onvermeld laat in dit verband. Slechts wanneer u hier op wordt gewezen door de interviewer van het Commissariaat-generaal, stelde u er zeker van te zijn dat u ook door uw echtgenoot wordt gezocht, maar er niet aan gedacht te hebben dit ook te vragen aan uw nicht (gehoorverslag p. 13). Dit komt in het geheel niet overtuigend over, indien u werkelijk slecht werd behandeld door uw echtgenoot en om deze reden uw huwelijk ontvluchtte (gehoorverslag p. 12). Gelet op voorgaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw gedwongen huwelijk met D. I.

Bovendien zijn een aantal van uw verklaringen betreffende de door u ingeroepen vrees voor vervolging door uw vader in het geheel niet aannemelijk.

In de eerste plaats, en samenhangend met bovenstaande vaststellingen, kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat uw vader u (en uw vriend) zal vermoorden omdat u uw echtgenoot zou zijn ontvlucht. Niet alleen heeft u hier geen enkele concrete aanwijzing voor (gehoorverslag p. 12), maar bovendien is dit hoogst twijfelachtig gelet op het feit dat uw vader uw vriend reeds voordien voortdurend had bedreigd met de dood omwille van uw zwangerschap, maar hier geen gevolg had aan gegeven (zie supra). U kent bovendien niemand die om dezelfde redenen zou zijn omgebracht (gehoorverslag p. 12). Op de vraag van het Commissariaat-generaal hoe u er zo zeker van bent dat u (en uw vriend) zouden worden omgebracht (in de plaats van enkel verstoet te worden door uw familie bijvoorbeeld), geeft u zeer ontwijkende antwoorden (gehoorverslag p. 12).

Verder maakte u evenmin aannemelijk dat de twee incidenten die na uw vertrek uit uw land van herkomst zouden zijn voorgevallen, enig verband zouden houden met de door u ingeroepen problemen en uw vrees voor uw vader. U maakte gewag van twee oproepingen van de politie die uw vriend zou hebben gekregen (gehoorverslag p. 13). Op de vraag van het Commissariaat-generaal of uw vader u had gezocht bij uw vriend in zijn woning, repliceerde u dat hij twee oproepingen van de politie had gekregen. Wanneer u vervolgens werd gevraagd om welke reden uw vriend werd opgeroepen, antwoordde u dat dit "misschien te maken had met uw vlucht", maar verder uit uw verklaringen blijkt dat u zich hiervoor enkel baseert op uw vermoedens, gezien uw vriend zich niet aangeboden heeft bij de politie en u bijgevolg niet zeker bent waarom hij werd opgeroepen (gehoorverslag p. 13). Verder haalde u aan dat uw vriend in elkaar werd geslagen door mensen die door uw vader waren gestuurd, maar ook hier blijkt dat zowel u als vriend enkel vermoeden dat uw vader hier achter zit, gezien "uw vriend met niemand anders problemen heeft" (gehoorverslag p. 13).

In elk geval is het, gezien de ernst van de door u aangehaalde feiten (herhaalde bedreigingen met de dood, slagen), niet aannemelijk dat noch uzelf, noch uw vriend naar de autoriteiten zijn gestapt om bescherming te vragen. U haalde herhaaldelijk als uitleg aan dat het om een familiekwestie ging, en bijgevolg de autoriteiten niet tussen kwamen (gehoorverslag p. 7 en 13), maar nog los van het feit dat dit geen afdoende verantwoording is om zelfs niet te proberen om klacht neer te leggen bij de politie, staat deze verklaring haaks op uw bewering dat uw vriend wel twee politieconvocaties bij hem thuis zou hebben ontvangen die vermoedelijk in verband zouden staan met uw vlucht (gehoorverslag p. 13).

Tot slot blijkt uit uw verklaringen niet dat het ontvluchten van uw land van herkomst en het vragen van internationale bescherming, de enige optie voor u was om aan uw vader te ontkomen. Gelet op uw sterke persoonlijkheid (u heeft gestudeerd; u slaagde er in u te verzetten toen uw vader u een abortus wilde opleggen; u ontvluchtte daags na uw huwelijk uw echtgenoot) en gelet op uw bewering dat uw vriend financieel onafhankelijk is (hij is handelaar in schoenen en is niet onbemiddeld; u verbleef bij hem in een huurwoning; hij gaf u geld om uw zoon eten te geven tijdens uw huwelijk (gehoorverslag, p. 10)), is het niet aannemelijk dat u (en uw vriend) zich niet elders kon vestigen in uw land van herkomst. Wanneer u werd gevraagd of u er niet aan had gedacht om u elders in Guinee te vestigen, antwoordde u ontwijkend dat uw vriend deze oplossing had gevonden (gehoorverslag, p. 13). Wanneer u vervolgens werd gevraagd wat u concreet verhinderde om u elders in Guinee te vestigen, zei u enkel niet goed te weten waar naartoe te gaan en dat u op een dag zou gevonden kunnen worden (gehoorverslag, p. 13). Rekening houdende met voormelde omstandigheden, heeft u niet aannemelijk kunnen maken waarom u, om aan de bedreigingen van uw vader te ontkomen, uw leven niet in een ander deel van Guinee zou kunnen verderzetten.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Het medisch attest (dd.13 april 2012 van dr. D. B.) vermeldt een besnijdenis van type II. Gezien u deze traditionele praktijk reeds ondergaan hebt, kan u om deze reden geen internationale bescherming meer worden verleend. Bovendien is het merkwaardig dat u weliswaar dit attest van besnijdenis voorlegde, maar tijdens uw gehoor geen enkele omstandigheid vermeldde die u enige vrees zou inboezemen ten opzichte van uw eerdere verminking, zelfs niet wanneer u uitdrukkelijk door het Commissariaat-generaal naar andere redenen (dan uw gedwongen huwelijk) werd gevraagd die uw terugkeer naar Guinee zouden verhinderen (gehoorverslag, p. 14). Hoe dan ook blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat de herbesnijdenis in Guinee zich enkel in twee precieze gevallen kan voordoen tijdens de herstelperiode na de eerste besnijdenis, met name (1) na een 'medische besnijdenis' of (2) na een oppervlakkig uitgevoerde besnijdenis. Buiten deze twee gevallen bestaan er geen andere vormen van herbesnijdenis in Guinee (zie SRB, "Guinee – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF)", Cedoca, mei 2012, p. 12). U haalde op geen enkel moment aan tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal zich in één van deze twee situaties te bevinden. In bepaalde -zeer uitzonderlijke situaties en vooral wanneer het gaat om minderjarigen- kan de echtgenoot een tweede besnijdenis vragen. U bent noch een minderjarige, noch haalde u voor het Commissariaat-generaal aan dat uw echtgenoot een tweede besnijdenis eiste. Bovendien kan er, zoals hoger reeds vastgesteld, geen enkel geloof worden gehecht aan uw gedwongen huwelijk met D. I., zodat er bezwaarlijk kan worden aangenomen dat uw echtgenoot een tweede besnijdenis zou eisen. De lidkaart van GAMS Belgique (afgeleverd op 18 juni 2012) toont enkel aan dat u contact opnam met deze organisatie maar kan uw asielaanvraag niet staven. De geboorteakte van uw zoon, B. M. (afgeleverd op 24 januari 2011) en uw geboorteakte (afgeleverd op 28 juni 1990), vormen een aanwijzing van uw geboorteplaats en -datum en deze van uw zoon, evenals een aanwijzing van de identiteit van de ouders, maar bij gebrek aan officiële identiteitsdocumenten op uw naam en met uw foto kan er niet worden nagegaan of deze documenten op u van toepassing zijn. De kopie van de DHL-omslag toont aan dat een document en foto's werden verstuurd vanuit Guinee door I. D. naar C. M. in België, terwijl (1) u geen foto's voorlegt in het kader van uw asielaanvraag; (2) het volstrekt onduidelijk is wie I. D. is en (3) de naam van de bestemming, C. M., niet eens overeenstemt met uw naam. De overige door u voorgelegde documenten, met name het Algemeen Ambtsbericht Guinee van Nederland (september 2011); het arrest van de ECHR, dd. 9 maart 2010 (R.c. v. Sweden); het artikel uit Vrouw en Wereld van oktober 2008 met betrekking tot vrouwenbesnijdenis; het artikel van UNICEF (ongedateerd, geconsulteerd op 30 juli 2012); het artikel van Vluchtelingenwerk Nederland (ongedateerd, geconsulteerd op 30 juli 2012) en het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (met nummer 72 592 van 23 december 2011), doen evenmin afbreuk aan voorgaande vaststellingen en informatie, gezien deze niet volstaan om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. U bent evenmin in het bezit van enig document ter staving van uw reisweg.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek

om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinee kan het volgende worden vastgesteld:

Guinee werd in 2012 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De Guineese veiligheidstroepen hebben inderdaad de mensenrechten geschonden, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en bepaalde oppositiepartijen. De overgangsperiode die normaal had moeten eindigen met de organisatie van parlementsverkiezingen binnen een termijn van 6 maanden blijft eindeloos duren. Het is echter aan de verschillende politieke spelers om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de overgangsperiode te voltooien en de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een rustig klimaat.

Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met willekeurig geweld en men dient er eveneens op te wijzen dat er geen gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er momenteel in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie SRB, "Guinee: Situatie op het vlak van de veiligheid", Cedoca, dd. 10 september 2012, toegevoegd aan het administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending van de artikelen 48/3, 48/5, 57/6, 57/7bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij klaagt de schending aan van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet. Dit artikel heeft betrekking op de bevoegdheid van de commissaris-generaal. Verzoekster bepaalt niet nader hoe dit artikel geschonden werd. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.1.1. De verzoekende partij vat haar betoog aan door te stellen dat: *“In tegenstelling tot wat het CGVS beweert, dient er te worden vastgesteld dat in hoofde van verzoekster wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie. Er kan benadrukt worden dat elk risico op vervolging, hoe miniem ook, in overweging dient genomen te worden. Het gaat in casu niet alleen om de vrees voor vervolging maar ook om de ondergane vervolgingen. Om de persoonlijke vrees, aangehaald door verzoekster, beter te kunnen begrijpen, lijkt het aangewezen rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Guinea, en zich niet te beperken tot een restrictieve lezing van bepaalde geïsoleerde elementen. Voor het overige wenst verzoekster te benadrukken dat zij haar verklaringen afgelegd voor het CGVS wenst te herhalen en te bevestigen.”*

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot het opmerken dat rekening dient gehouden te worden met de algemene situatie in Guinee, zonder dat zij *in concreto* aantoonde op welke manier en welke elementen van de algemene situatie van het land betrekking hebben op verzoeksters asielrelaas. Bovendien weerlegt zij met een loutere verwijzing naar deze situatie niet de motieven van de bestreden beslissing.

2.1.2. De verzoekende partij meent voorts dat het *“Zeer opmerkelijk is echter vast te stellen dat tegenpartij niet veel aandacht besteedt aan de besnijdenis die verzoekster heeft dienen te ondergaan in*

haar land van herkomst. Verzoekster heeft tijdens haar verhoor d.d. 26 juni 2012 een medisch attest neergelegd waaruit blijkt dat zij een besnijdenis onderging van het type 2. Tegenpartij liet na hier dieper op in te gaan. In de bestreden beslissing gaat tegenpartij er even op in, maar vindt ze het blijkbaar niet nodig verzoekster hier over te verhoren of laat na verzoekster de kans te geven uit een te zetten wat haar vrees voor herbesnijdenis concreet inhoudt. Voornoemd document betreft een begin van bewijs van het feit dat verzoekster zware vervolgingen heeft ondergaan in haar thuisland.”

De Raad stelt vooreerst vast dat het neergelegde medisch attest betreffende de besnijdenis (type 2) van verzoekster op zich geen bewijs is van de overige aangehaalde feiten van vervolging.

In zoverre de verzoekende partij van mening is dat de commissaris-generaal haar opnieuw moest horen wijst de Raad erop dat de hoorplicht van de Commissaris-generaal op bijzondere wijze geregeld in het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, zoals gewijzigd op 18 augustus 2010. Dit koninklijk besluit voorziet in de gedeeltelijke omzetting van Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus.

Artikel 6 van bovenvermeld koninklijk besluit stelt : “§1. De Commissaris-generaal of zijn gemachtigde roept de asielzoeker minstens eenmaal op voor gehoor.” Deze bepaling dient op een richtlijnconforme wijze geïnterpreteerd te worden. Richtlijnen hebben een rechtstreekse werking wanneer de er in opgenomen bepalingen onvoorwaardelijk en voldoende duidelijk en nauwkeurig zijn (HvJ Van Duyn van 4 december 1974) en indien de lidstaten ze niet binnen de vastgestelde termijn hebben omgezet (HvJ Ratti van 5 april 1979).

Artikel 12, 1. van de richtlijn stelt : “Alvorens de beslissingsautoriteit een beslissing neemt, wordt de asielzoeker in de gelegenheid gesteld persoonlijk gehoord te worden over zijn asielverzoek door een daartoe naar nationaal recht bevoegd persoon.”

Dit artikel bepaalt ook de redenen waarvoor er afgezien kan worden van een persoonlijk onderhoud :

“2. Er kan worden afgezien van een persoonlijk onderhoud indien:

...b) de bevoegde autoriteit al een ontmoeting met de asielzoeker heeft gehad om hem bij te staan bij de indiening van zijn asielverzoek en de overlegging van de essentiële informatie over het asielverzoek, zoals bedoeld in artikel 4, lid 2, van Richtlijn 2004/83/EG, of ...”

In casu kon de commissaris-generaal op nuttige wijze het asielrelaas van verzoekster onderzoeken en beoordelen op basis van de essentiële informatie die hij reeds tijdens het eerste gehoor vergaard heeft en meer bepaald de verklaringen en documentatie zoals bedoeld in artikel 4, lid 2, van Richtlijn 2004/83/EG zoals voorgelegd door de verzoekende partij tijdens het gehoor van 26 juni 2012. Daarenboven stelt de Raad vast dat de verzoekende partij haar persoonlijke vrees voor herbesnijdenis niet bijkomend toelicht in haar verzoekschrift.

2.1.3. De verzoekende partij stelt verder nog dat “Verzoekster behoort tot een bepaalde sociale groep in haar thuisland met name de vrouwen (arrest R/VV nr. 72592 van 23/12/2011). De vrouwen worden vreselijk slecht behandeld in Guinee. Het hoog percentage besnijdenissen zegt genoeg over de kijk van de mannen op vrouwen. Vrouwen zijn verminkt voor de rest van hun leven en houden enorme fysieke en psychische gevolgen over aan deze praktijken. Vrouwen nemen duidelijk een zeer ondergeschikte positie aan in de samenleving. Het is duidelijk dat het voor de overheid in Guinee niet mogelijk is de jonge meisjes te beschermen.

Volgens tegenpartij dient op dit gegeven niet verder worden ingegaan daar men van mening is dat de traditionele praktijk reeds ondergaan is en men dus geen internationale bescherming kan krijgen.

Dit is totaal foutief. Tegenpartij verliest 2 belangrijke zaken uit het oog met name het feit dat in casu de bewijslast wordt omgedraaid en het feit dat het niet om dezelfde foltering dient te gaan maar om het even welke vervolging bij terugkeer.

Er wordt niet getwijfeld aan het feit dat verzoekster reeds een vervolging heeft ondergaan in het verleden. Met name de besnijdenis. Dit is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor verzoekster

gegrond is. Het is dan aan tegenpartij om deze te betwisten, wat dus leidt tot een omkering van de bewijslast (Ook: EHRM 9 maart 2010, RC v Zweden).

Men dient daarenboven rekening te houden met om het even welke andere vervolging waarvan verzoekster het slachtoffer kan worden bij terugkeer en niet alleen de besnijdenis of herbesnijdenis.

Deze genitale verminking is een inbreuk op de universele rechten van de mens, meer bepaald op het recht op lichamelijke integriteit en het recht op een zo goed mogelijke lichamelijke en geestelijke gezondheidstoestand. Uit rapporten blijkt dat de vervolging door de lokale autoriteiten voor dergelijke praktijken nihil is. De vrouwen kunnen dus niet rekenen op een bescherming in hun eigen land.

Zelfs indien de verklaringen van verzoekster betreffende het gedwongen huwelijk niet helemaal coherent zijn, dient hierop verder te worden ingegaan en dient men te motiveren. Tegenpartij brengt geen bewijs naar voor van het feit dat de ondergane of andere vervolgingen zich niet zouden herhalen.

Het zich beperken tot het stellen dat de herbesnijdenis zich enkel in 2 gevallen zou voordoen, is niet voldoende. Het rapport van Cedoca waarop tegenpartij zich baseert kan niet als voldoende beschouwd worden. Er werd slechts een zeer beperkt aantal vrouwen ondervraagd. Indien men het totaal percentage van besnijdenissen ziet (met name boven de 90%) en het zeer beperkt aantal dat werd ondervraagd kan hier geen rekening mee worden gehouden of geen conclusie uit getrokken worden.

Daarnaast was er slechts een gesprek met een moederhuis en een directeur van de polykliniek in Conakry. Men moet hier zeer voorzichtig mee omspringen. Vooral omdat de letterlijke bewoordingen van de personen dewelke werden ondervraagd nergens worden weergegeven en het dus moeilijk is de afgeleide conclusies na te gaan. Veel vrouwen durven hierover niet te praten. Men kan dus niet stellen dat herbesnijdenis zich enkel in deze 2 gevallen zou afspelen. In het ambtsbericht september 2011 wordt gemeld dat men over herbesnijdenis geen informatie kon verkrijgen. En een paar maanden later zou het vast staan dat het slechts in 2 gevallen voorkomt.... Men moet heel voorzichtig met deze informatie omspringen daar de echte slachtoffers vaak niet durven spreken uit schaamte en angst voor hun man en familie. In het arrest dd. 13 december 2012 wordt deze redenering eveneens naar voor gebracht (stuk 8). Daarnaast wordt in het rapport ook geen melding gemaakt van de effectieve en efficiënte werking van de aanwezige organisaties. Men heeft geen enkel objectief gegeven over meisjes dewelke echt geholpen zijn door een NGO of hoeveel vrouwen een klacht hebben ingediend. In hoofde van verzoekster bestaat dus zeker een gegronde vrees."

De verzoekende partij klaagt de schending van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet aan.

Deze bepaling luidt als volgt: "De Commissaris-generaal beschouwt het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken."

Artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet vermeldt "die vervolging of ernstige schade" zodat de omkering van bewijslast slechts geldt ten aanzien van de reeds geleden vervolging, terwijl voor de overige aangehaalde elementen de normale bewijslast geldt, ten laste van de asielzoeker.

De Raad bevestigt ook de stelling van de verwerende partij waar deze stelt dat "de commissaris-generaal niet moet bewijzen dat de vervolging of ernstige schade zich niet meer zal voordoen, maar wel dat de commissaris-generaal goede redenen moet aanhalen om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen".

De verzoekende partij verwijst ook naar een arrest van het Hof voor Mensenrechten van 9 maart 2010, RC v Zweden, waar eveneens sprake is van vervolging in het verleden in de zin van artikel 3 van het EVRM, maar maakt niet aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM zoals geïnterpreteerd in deze rechtspraak ruimer zou zijn dan de in artikel 57/7bis vermelde omkering van bewijslast.

Weliswaar meent de Raad dat louter omwille van het feit dat verzoekster de traditionele praktijk van genitale vrouwenverminking reeds ondergaan heeft dit op zich niet betekent dat om deze reden geen internationale bescherming meer kan worden verleend, maar voor het overige haalt de commissaris-generaal goede redenen aan om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Zo voert de bestreden beslissing wel degelijk goede redenen aan: "De door u neergelegde

documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Het medisch attest (dd.13 april 2012 van dr. D. B.) vermeldt een besnijdenis van type II. Gezien u deze traditionele praktijk reeds ondergaan hebt, kan u om deze reden geen internationale bescherming meer worden verleend. Bovendien is het merkwaardig dat u weliswaar dit attest van besnijdenis voorlegde, maar tijdens uw gehoor geen enkele omstandigheid vermeldde die u enige vrees zou inboezemen ten opzichte van uw eerdere verminking, zelfs niet wanneer u uitdrukkelijk door het Commissariaat-generaal naar andere redenen (dan uw gedwongen huwelijk) werd gevraagd die uw terugkeer naar Guinee zouden verhinderen (gehoorverslag, p. 14). Hoe dan ook blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat de herbesnijdenis in Guinee zich enkel in twee precieze gevallen kan voordoen tijdens de herstelperiode na de eerste besnijdenis, met name (1) na een 'medische besnijdenis' of (2) na een oppervlakkig uitgevoerde besnijdenis. Buiten deze twee gevallen bestaan er geen andere vormen van herbesnijdenis in Guinee (zie SRB, "Guinee – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF)", Cedoca, mei 2012, p. 12). U haalde op geen enkel moment aan tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal zich in één van deze twee situaties te bevinden. In bepaalde - zeer uitzonderlijke situaties en vooral wanneer het gaat om minderjarigen- kan de echtgenoot een tweede besnijdenis vragen. U bent noch een minderjarige, noch haalde u voor het Commissariaat-generaal aan dat uw echtgenoot een tweede besnijdenis eiste. Bovendien kan er, zoals hoger reeds vastgesteld, geen enkel geloof worden gehecht aan uw gedwongen huwelijk met D. I., zodat er bezwaarlijk kan worden aangenomen dat uw echtgenoot een tweede besnijdenis zou eisen."

De Raad meent, zoals hierboven al uiteengezet werd, dat de gewone bewijslast geldt ten aanzien van enige andere vervolging waarvan verzoekster slachtoffer zou kunnen worden bij terugkeer naar het land van herkomst, maar dat zij ook niet op concrete wijze preciseert van welke andere vervolging zij slachtoffer dreigt te worden buiten de aangehaalde feiten zoals haar gedwongen huwelijk die door de Raad niet aannemelijk geacht werden.

Daar waar verzoekende partij stelt dat verzoekster behoort tot een bepaalde sociale groep in haar thuisland met name de vrouwen (arrest RvV nr. 72592 van 23/12/2011) wijst de Raad erop dat volgens artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1 van de Vluchtelingenconventie het aanwijzen van de grond van vervolging, zoals het behoren tot een specifieke sociale groep, slechts een van de cumulatieve voorwaarden is om de hoedanigheid van vluchteling aannemelijk te maken.

Waar de verzoekende partij een aantal algemene rapporten neerlegt (stukken 3, 5 en 6 van de inventaris van het verzoekschrift) en er op algemene wijze naar verwijst, is de Raad van oordeel dat een loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), niet een persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bewijst of dat in haar geval een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier in gebreke.

Betreffende de aangevoerde schending van een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR merkt de Raad op dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Met betrekking tot de betwisting van de informatie uit het administratief dossier, namelijk het Cedoca-rapport (SRB: "Guinee, Les mutilations Génitales Féminines (MGF)", mei 2012), stelt de Raad vast dat het rapport geen melding maakt van een ondervraging van besneden vrouwen zoals de verzoekende partij stelt. Er werden echter wel verschillende officiële organisaties, instanties en specialisten ondervraagd, en er werd in tegenstelling tot wat verzoekster stelt, niet enkel met een moederhuis en een directeur van een polykliniek in Conakry gesproken (zie bijvoorbeeld voetnoten 13, 14, 36, 38, 41, 42, 46, etc. van de SRB: "Guinee, Les mutilations Génitales Féminines (MGF)", mei 2012)

Waar de verzoekende partij aanhaalt dat er in het algemeen ambtsbericht van september 2011 geen informatie over herbesnijdenis kon verkregen worden, stelt de Raad vast dat er in het algemeen ambtsbericht te lezen staat dat "over besnijdenis van het type 4 en de herbesnijdenis is deze

verslagperiode geen informatie verkregen” (Algemeen Ambtsbericht “Guinee”, 9 september 2011). Dit betekent niet dat er geen informatie verkregen kon worden en is aldus een belangrijke nuance.

De verzoekende partij betwist de vaststelling van de bestreden beslissing met betrekking tot de twee aangehaalde gevallen van herbesnijdenis zoals beschreven in de voornoemde SRB, zonder dit echter op concrete wijze te weerleggen. De bron van deze informatie (SRB “Guinee, *Les mutilations Génitales Féminines (MGF)*”, mei 2012, p. 12-13) beschouwt de Raad als een gezaghebbende getuigenis. Het gaat met name om dr. M. Kouyate, die secretaris-generaal is bij de CPTAFE (*Cellule de coordination sur les Pratiques Traditionnelles Affectant la santé des Femmes et des Enfants*) - een apolitieke ngo - en die directeur is van de acties (*operations*) van het CI-AF (*Comité Inter-Africain*).

Waar verzoekster deze informatie betwist en stelt dat men zeer voorzichtig met deze informatie moet omspringen daar de echte slachtoffers vaak niet durven spreken uit schaamte en angst voor hun man en familie meent de Raad dat dit *in casu* niet overtuigt en bevestigt de Raad bovenvermeld motief en schaart zich erachter.

Tot slot wijst de Raad er op dat verzoekster geen enkele omstandigheid voorop stelde die haar vrees zou inboezemen ten opzichte van haar herbesnijdenis bij een terugkeer naar Guinee. Op het einde van het gehoor op het commissariaat-generaal werd nochtans uitdrukkelijk gevraagd naar andere redenen die haar terugkeer naar Guinee kunnen verhinderen (gehoorverslag p. 14).

Redelijkerwijze mag van verzoekster verwacht worden dat zij indien zij daadwerkelijk een nieuwe vorm van genitale verminking vreesde, zij minstens enige melding zou maken van deze vrees, hetgeen zij heeft nagelaten. Zij preciseerde in het verzoekschrift ook niet *in concreto* waarom of in welke omstandigheden zij een vrees voor vervolging als gevolg van een herbesnijdenis zou lopen. Bovendien benadrukt de Raad opnieuw dat verzoekster ook haar gedwongen huwelijk niet aannemelijk maakte.

Ook ter zitting bracht verzoekster in dit verband geen bijkomende concrete elementen aan, maar verwees zij alleen naar haar gedwongen huwelijk.

De Raad meent dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006).

Daar waar de verzoekende partij verwijst naar arresten van de Raad, wijst de Raad er op dat daargelaten de vraag of het vergelijkbare zaken betreft, zij een administratief rechtscollege is waarvan de uitspraken geen precedentswaarde hebben (RvS 28 maart 2006, nr. 156.942). De verzoekende partij kan de schending van de arresten van de Raad niet dienstig aanvoeren.

De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de aannemelijkheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet en de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij vat haar betoog in dit middel aan door te stellen dat “*de besnijdenis is te vergelijken met een foltering die wordt ondergaan. Guinee is het land waar het grootste aantal vrouwen slachtoffer worden van de besnijdenis. Maar liefst 96% van de vrouwen worden er besneden.*”

Het CGVS bepaalt dat het in ieder geval moet gaan om een ernstige bedreiging van de persoon of het leven van de burgers. Tegenpartij laat na het statuut van de subsidiaire bescherming op een correcte manier te onderzoeken.

Men dient niet alleen te kijken naar de algemene situatie in Guinee, maar vooral naar de positie van de vrouw in Guinee. De besnijdenis is namelijk te vergelijken met een foltering die wordt ondergaan. Guinee is het land waar het grootste aantal vrouwen slachtoffer worden van de besnijdenis. Maar liefst 96% van de vrouwen worden er besneden. De vrouwen worden vreselijk slecht behandeld in Guinee. Het hoog percentage besnijdenissen zegt genoeg over de kijk van de mannen op vrouwen. Vrouwen zijn verminkt voor de rest van hun leven en houden enorme fysieke en psychische gevolgen over aan deze praktijken. Vrouwen nemen duidelijk een zeer ondergeschikte positie aan in de samenleving. Het is duidelijk dat het voor de overheid in Guinee niet mogelijk is de jonge meisjes te beschermen. Er is wel degelijk een schending van artikel 3 van het EVRM. Dit blijkt ook uit het feit dat sinds een aantal jaren de besnijdenis bij wet verboden is in Guinee. Hoe verklaart men dan dat het percentage besnijdenissen toch schrikwekkend hoog blijft?! Verzoekster verwijst voor het overige naar haar uiteenzetting onder” het vorige punt.

De bewering van de verzoekende partij als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Met betrekking tot de verwijzing naar de algemene rapporten, zonder *in concreto* toe te lichten op welke manier deze rapporten de vaststellingen van de bestreden beslissing weerleggen, verwijst de Raad naar hetgeen in het vorige middel hierover werd uiteengezet.

De verzoekende partij verwijst naar het groot aantal besneden vrouwen in Guinée, die te vergelijken is met foltering, de zeer ondergeschikte positie van de vrouw in Guinée en de kijk van mannen op vrouwen, en roept de schending in van artikel 3 van het EVRM.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De verzoekende partij geeft niet aan welke ruimere aspecten van artikel 3 van het EVRM in vergelijking met artikel 48/4, §2, van de vreemdelingenwet ten onrechte buiten beschouwing zijn gebleven (R.v.St. 11 mei 2012, toelaatbaarheid, nr. 8472). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

De Raad wees er reeds op dat *in casu* de aangehaalde genitale vrouwenverminking een vorm van vervolging of ernstige schade is en dat artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet derhalve van toepassing is, maar dat de commissaris-generaal *in casu* goede redenen aanhaalt om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade in haar geval zich niet opnieuw zal voordoen.

In zoverre de verzoekende partij van mening is dat de hoedanigheid van vrouw in Guinée het bewijs zou zijn dat zij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet meent de Raad dat zij dit niet aannemelijk maakt. Zij maakt niet aannemelijk dat genitale vrouwenverminking of besnijdenis het gevolg is van “*de kijk van de mannen op vrouwen*” in Guinée en het bewijs dat vrouwen duidelijk een zeer ondergeschikte positie aannemen in de samenleving, zoals gesteld in het verzoekschrift. Zoals gesteld in het Nederlandse ambtsbericht (p. 35) wordt deze praktijk bepaald door traditie en is het een aangelegenheid van de familie en de gemeenschap, en zijn het in de eerste plaats vrouwen die de verantwoordelijkheid nemen voor de besnijdenis. Het is weliswaar een in Guinée nog ruim verspreide schadelijke culturele praktijk, een ‘*harmful cultural practice*’, maar de verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat dit voor haar het bewijs is dat zij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas echter niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS